

Grund hverligere for, at den, der ikke har ført Lanterner, kommer til at give Erstatning for den Skade, som er lidt ved Paaseiling. Dette, at give en saadan Bekjendtgjørelse Lovskraft, er ikke ret vel gjørligt; den sidste Bekjendtgjørelse, der udkom i 1863, underkastes jevnlige Forandringer, og slike Bekjendtgjørelser ere i Almindelighed fremstaaede ved en Overeenskomst med fremmede Regjeringer, saaledes at de Regler, der følges paa den ene Nations Skibe, ogsaa følges paa den andens, hvilket jo er nødvendigt, naar det tilsigtede Niemed skal opnaaes. Altsaa, at give en saadan Bekjendtgjørelse Lovskraft, er ikke vel muligt; for imidlertid at bøde paa den Mangel, der er ved dette Forhold, er det, at det foretagne Lovudkast bestemmer, at der kan idømmes den Skibsfører, der ikke holder sig Bekjendtgjørelsen efterrettelig, en Bøde af indtil 100 Rd. Men ved denne Fremgangsmaade forekommer det mig, at det tilsigtede Niemed ikke ganske opnaaes. For det Første skulde jeg ønske, at en saadan Bekjendtgjørelse som den af 1863 indeholdt en Bestemmelse om, at visse Skibe under visse Forhold kunde dispenseres fra dette Paabud om at føre saadanne Lanterner. Der er smaa Skibe, som i haardt Veir, saa at sige, slet ikke kunne føre saadanne Lanterner, idet Søer bestandigt slaae over Skibet, og Lanterne saaledes slukkes, selv om de ere placerede oppe i Reisingen; ikke engang der er det muligt at holde dem tændte bestandigt. Altsaa, naar der er en saadan Grund, som forhindrer Vedkommende fra at udføre det Forekrevne, er det jo aldeles undskyldeligt, at det ikke gjøres. Fremdeles forekommer det mig, at en Bøde paa indtil 100 Rd. ikke er nogen stor Ting, thi Bekostningen ved at føre Lanterner og holde sig denne Bekjendtgjørelse efterrettelig kan løbe op til meget Mere end 100 Rd., saa at, selv om Nogen skulde blive idømt den højeste Bøde, kunde det dog være muligt, at han havde Fordeel ved at unblade det Paabudne, naar man kun seer hen til denne Side af Sagen; men det bliver ligesom en Tvivl, om der, naar Paaseiling finder Sted, og der er idømt Skipperen en Bøde, fordi han ikke har ført visse Lanterner, da kan paalægges ham et større Erstatningsansvar, end

der kan gjøres gjældende i andre Tilfælde. Dette stiller sig for mig som tvivlsomt. Jeg skulde saaledes tillade mig at spørge den høitærede Minister, om Loven ikke kunde faae en rimeligere Form, saaledes at man affattede Bestemmelsen paa samme Maade, som steet er i Loven af 23de Februar 1866, om Disciplin i Handelsflibe. Det hedder der i § 41: „Reglerne for Mandskabets Forpleining fastsættes ved et af Indenrigsministeriet udstedt Reglement.“ Naar der nu er en Lov, som siger, at Ministeriet skal udstede et saadant Reglement, og Vedkommende da ikke følger det, saa har man jo Gaand og Hævd over ham, idet han ikke har fulgt Loven. Dersom man nu omsformede Loven paa en saadan Maade, at det kom til at hedde, at Indenrigsministeriet bemyndigedes til at træffe saadanne Foranstaltninger, som til enhver Tid maatte ansees fornødne for at sikke Skibsfarten, for at sikke mod Paaseiling eller andet lignende, og naar der søiedes til, at Enhver, der overtraadte Bestemmelserne, skulde straffes med en Bøde af indtil 100 Rd., saa fik Bestemmelserne selv Lovskraft, vel ikke i den Form, hvori de udgik fra Ministeriet, men dog paa en saadan Maade, at Vedkommende kunde idømmes større Erstatning, naar det viste sig, at han havde foranlediget Paaseiling ved ikke at holde sig Bestemmelserne efterrettelig. Jeg vil spørge, om ikke Loven derved vilde blive klarere og det, som vedkommende Skibsførere eftertragte, bedre blive opnaaet. Jeg veed meget vel, at der bliver taget Hensyn til disse Ting ved Domstolene, men der bliver dog ikke, som Erfaringen viser, taget saa meget Hensyn dertil, som Tilfældet vilde være, dersom der var en Lov derfor.

J. Nee: Jeg kan ikke være ganske enig i, hvad den sidste ærede Taler udtalte. Jeg troer virkelig, at der er en særdeles stor Trang til nærværende Lov, og jeg skal tillade mig at henvise til Motiverne til Lovudkastet, hvori det hedder, at der fra et stort Antal Sømand er indkommet et Andragende til Indenrigsministeriet angaaende denne Sag. Jeg troer, det er aldeles sikkert, at de Bestemmelser, der hidtil ere givne, navnlig ved en ministeriel Bekjendtgjørelse af 1863, ikke ere blevne over-